

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ: ΟΘΕΛΛΟΣ

ΑΠΟΔΟΣΗ: Γιάννης Λεοντάρης

Η απόδοση του κειμένου, ως νέα σύνθεση, στηρίχθηκε τόσο στο αγγλικό πρωτότυπο όσο και στις μεταφράσεις των: Κώστα Καρθαίου, Βασίλη Ρώτα, Ερρίκου Μπελιέ, Διονύση Καψάλη, Δημήτρη Δημητριάδη.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Πως είσαι κύριέ μου;
ΟΘΕΛΛΟΣ: Καλά καλή μου κυρία. *(κατ'ιδίαν)*.
Πόσο πονά η υποκρισία...
Τι κάνεις Δυσδαιμόνα;
ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Καλά καλέ μου κύριε.
ΟΘΕΛΛΟΣ: Δώσε μου το χέρι σου.
Αυτό το χέρι είναι υγρό, κυρία μου.
ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Δεν ένιωσε ακόμη ηλικία, ούτε θλίψη.
ΟΘΕΛΛΟΣ: Δείχνει ευφορία αυτό κι ελεύθερη καρδιά.
Ζεστό.
Ζεστό και υγρό.
Αυτό το χέρι ζητάει μοναξιά, νηστεία και προσευχή.
Σκληραγωγία, άσκηση ευλάβειας.
Εδώ μέσα κατοικεί ένας δαίμονας, νεαρός και ιδρωμένος,
έτοιμος πάντα να σηκώσει κεφάλι.
Είναι ένα χέρι καλό και γενναιόδωρο.
ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Εσύ μπορείς να το λες.
Γιατί αυτό το χέρι σου 'χει χαρίσει την καρδιά μου.
ΟΘΕΛΛΟΣ: Χέρι απλόχερο!
Παλιά ο καρδιές έδιναν τα χέρια.
Τώρα δουλεύουνε μόνο τα χέρια όχι οι καρδιές!
ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Εγώ δεν ξέρω να μιλάω γι' αυτά.
Έλα τώρα, αυτό που μου υποσχέθηκες!
ΟΘΕΛΛΟΣ: Τι σου υποσχέθηκα μωρό μου;
ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Ειδοποίησα τον Κάσιο να 'ρθει να σου μιλήσει.
ΟΘΕΛΛΟΣ: Έχω ένα ελεεινό, ενοχλητικό συνάχι. Δώσε μου το μαντήλι σου.
ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Ορίστε κύριέ μου.
ΟΘΕΛΛΟΣ: Εκείνο που σου χάρισα.
ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Δεν το έχω επάνω μου.
ΟΘΕΛΛΟΣ: Όχι;
ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Όχι, αλήθεια κύριε μου, δεν το έχω επάνω μου.
ΟΘΕΛΛΟΣ: Κακό αυτό.
Εκείνο το μαντήλι το είχε δώσει στη μάνα μου μια γύφτισα.
Ήταν μάγισσα, ήξερε να διαβάζει όλες τις σκέψεις των ανθρώπων.
Της είπε πως όσο θα το είχε επάνω της,
αυτό θα την έκανε ποθητή
και θα κρατούσε πάντα τον πατέρα μου δεμένο στον έρωτα της.
Αν όμως το έχανε ή το χάριζε,
τα μάτια του πατέρα μου θα τη μισούσαν και θα έψαχνε καινούργιους
έρωτες.
Πριν πεθάνει μου το έδωσε και με διέταξε,

αν ήταν τυχερό μου να βρω γυναίκα, να της το δώσω.

Το έκανα.

Πρόσεχέ το σαν τα μάτια σου.

Αν το χάσεις ή το δώσεις, θα έρθει τέτοια συμφορά που όμοια δεν υπάρχει.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Μου λες αλήθεια;

ΟΘΕΛΛΟΣ: Και βέβαια αλήθεια.

Γι' αυτό πρέπει να το φυλάς σαν τα μάτια σου.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Τότε, μακάρι να μην το είχα δει ποτέ μου.

ΟΘΕΛΛΟΣ: Μπα; Γιατί;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Γιατί μιλάς τόσο απότομα και άγρια;

ΟΘΕΛΛΟΣ: Χάθηκε; Λέγε! Πάει; Δεν το έχεις;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Θεέ μου βοήθεια!

ΟΘΕΛΛΟΣ: Δε λες;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Δε χάθηκε! Αλλά κι αν χαθεί, τι;

ΟΘΕΛΛΟΣ: Τι πράγμα;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Σου λέω, δε χάθηκε.

ΟΘΕΛΛΟΣ: Φερ το να το δω!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Καλά. Θα το φέρω κύριε μου. Αλλά όχι τώρα..

Είναι κόλπο αυτό για να ξεφύγεις από το θέμα;

Σε παρακαλώ. Δέξου πάλι πίσω τον Κάσιο.

ΟΘΕΛΛΟΣ: Φέρε μου το μαντήλι. Έχω κακό προαίσθημα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Έλα! Έλα! Ποτέ δε θα βρεις πιο ικανό υπασπιστή.

ΟΘΕΛΛΟΣ: Το μαντήλι.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Σε παρακαλώ, μίλα μου για τον Κάσιο.

ΟΘΕΛΛΟΣ: Το μαντήλι!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Ένας άνθρωπος που σε όλη του τη ζωή

στήριζε την ευτυχία του στη δική σου αγάπη!

Περάσατε μαζί κινδύνους!

ΟΘΕΛΛΟΣ: Το μαντήλι!

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ: Μα το θεό, δε μ' αρέσει ο τρόπος σου.

ΟΘΕΛΛΟΣ: Χάσιν απ' τα μάτια μου!